"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ଏହି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଯୁଗ ହିଁ ଗୀତାର ଅଧ୍ୟାୟ (ଏପିସୋଡ୍) ଅଟେ । ଏହି ସମୟରେ ହିଁ ତୁମକୁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ଉତ୍ତମ ପୁରୁଷ ଅର୍ଥାତ୍ ଦେବତା ହେବାକୁ ପଡିବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- କେଉଁ ଗୋଟିଏ କଥାର ଧ୍ୟାନ ସର୍ବଦା ରହିଲେ ତୁମର ଭେଳା ପାରି ହୋଇଯିବ ?

ଉତ୍ତର:- ଯଦି ସର୍ବଦା ଧ୍ୟାନ ରହିବ ଯେ ଆମକୁ ଈଶ୍ୱରୀୟ ସଙ୍ଗରେ ରହିବାର ଅଛି ତେବେ ତୁମର ଭେଳା ପାରି ହୋଇଯିବ । ଯଦି ସଙ୍ଗଦୋଷ ଲାଗିଲା, ସଂଶୟ ଆସିଲା ତେବେ ବିଷୟ ସାଗରରେ ଭେଳା ବୁଡିଯିବ । ବାବା ଯାହା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ସେଥିରେ ପିଲାମାନଙ୍କର ତିଳେମାତ୍ର ସଂଶୟ ଆସିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ନିଜ ସମାନ ପବିତ୍ର ଏବଂ ଜ୍ଞାନୀ (ନଲେଜଫୁଲ) କରିବାକୁ ଆସିଛନ୍ତି । ତେଣୁ ବାବାଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ହିଁ ରହିବାର ଅଛି ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଭଗବାନୁବାଚ— ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ବାବା ସେହି ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି ଯାହା ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ଶିଖାଇଥିଲେ । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି, ଦୁନିଆରେ ତ ଏକଥା କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ତେଣୁ ପଚାରିବା ଦରକାର ଗୀତାର ଭଗବାନ କେବେ ଆସିଲେ ? ଭଗବାନ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇ ତୁମକୁ ରାଜାମାନଙ୍କର ରାଜା କରୁଛି, ସେହି ଗୀତା ଅଧ୍ୟାୟ କେବେ ହୋଇଥିଲା ? ଏହା ପଚାରିବା ଦରକାର । ଏହି କଥା କେହି ବି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ତୁମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ବାସ୍ତବରେ ଶୁଣୁଛ । ଗୀତାର ଅଧ୍ୟାୟ କଳିଯୁଗ ଅନ୍ତ ଏବଂ ସତ୍ୟଯୁଗ ଆଦିର ମିଳନ ସମୟରେ ହିଁ ହେବା ଦରକାର । ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା କରିବା ପାଇଁ ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ସଂଗମରେ ହିଁ ଆସିବେ । ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗ ନିଶ୍ଚିତ ରହିଛି । ଯଦିଓ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ବର୍ଷର ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି ପରନ୍ତୁ ବିଚରା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଜଣାନାହିଁ । ତୁମେ ମିଠା ମିଠା ସନ୍ତାନମାନେ ଜାଣିଛ, ଉତ୍ତମ ପୁରୁଷ ତିଆରି କରିବା ପାଇଁ ଅର୍ଥାତ୍ ମନୁଷ୍ୟକୁ ଉତ୍ତମ ଦେବତା କରିବା ପାଇଁ ବାବା ଆସି ପଢାଉଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଉତ୍ତମ ପୁରୁଷ ଏହି ଦେବତାମାନେ (ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ) ଅଟନ୍ତି । ଏହି ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦେବତା କରୁଛନ୍ତି । ଦେବତାମାନେ ନିଶ୍ଚିତ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ହିଁ ରହିବେ । ବାକି ସମସ୍ତେ କଳିଯୁଗରେ ଅଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଆମେ ହେଉଛୁ ସଂଗମଯୁଗୀ ବ୍ରାହ୍ମଣ । ଏହା ପକ୍କା ପକ୍କା ମନେ ରଖ । ବାସ୍ତବରେ ନିଜ କୂଳକୁ କେହି କେବେ ଭୁଲନ୍ତି ନାହିଁ । ପରନ୍ତୁ ଏଠାରେ ମାୟା ଭୁଲାଇଦେଉଛି । ଆମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ କୂଳର ଅଛୁ ପୁଣି ଦେବତା କୂଳର ହେଉଛୁ । ଯଦି ଏହା ମନେ ରହିଲା ତେବେ ବହୁତ ଖୁସି ରହିବ । ତୁମେ ରାଜଯୋଗ ଶିଖୁଛ । ବୁଝୁଛ ଏବେ ପୁଣିଥରେ ଭଗବାନ ଗୀତାର ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ଭାରତର ପ୍ରାଚୀନ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ଆମେ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେଉଛୁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି କାମ ମହାଶତ୍ରୁ, ଏହା ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କଲେ ତୁମେ ଜଗତଜିତ୍ ହେବ । ପବିତ୍ରତା କଥାକୁ ନେଇ କେତେ ଯୁକ୍ତିତର୍କ କରୁଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବିକାର ତ ଗୋଟିଏ ସମ୍ପତ୍ତି । ଲୌକିକ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଏହି ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିଛି । ବାଳକ ହେଲେ ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ବାପାଙ୍କଠାରୁ ଏହି ବର୍ସା ମିଳେ, ଶାଦୀ ଅର୍ଥାତ୍ ବରବାଦୀ କରାଉଛନ୍ତି । ବେହଦର ବାବା କହୁଛନ୍ତି କାମ ମହାଶତ୍ରୁ, ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ କାମକୁ ଜିତିଲେ ହିଁ ଜଗତଜିତ୍ ହେବ । ବାବା ନିଶ୍ଚିତ ସଂଗମରେ ହିଁ ଆସିଥିବେ । ମହାଭାରୀ ମହାଭାରତ ଲଢେଇ ମଧ୍ୟ ହେବ । ଆମେ ବି ଏଠାରେ ଅଛୁ । ଏପରି ବି ନୁହେଁ, ସମସ୍ତେ ହଠାତ୍ କାମ ବିକାରକୁ ଜିତିଯାଉଛନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥାରେ ସମୟ ଲାଗିଥାଏ । ମୁଖ୍ୟ କଥା ପିଲାମାନେ ଲେଖୁଛନ୍ତି ଯେ ବାବା ଆମେ ବିଷୟ ବୈତରଣୀ ନଦୀରେ ବୁଡିଗଲୁ ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ କୌଣସି ଅଧ୍ୟାଦେଶ (ଅର୍ଡିନାନ୍ସ) ଥିବ । ବାବାଙ୍କ ଆଦେଶ (ଫରମାନ)— କାମ ବିକାରକୁ ଜିତିଲେ ତୁମେ ଜଗତଜିତ୍ ହେବ । ଏପରି ନୁହେଁ ଜଗତଜିତ୍ ହୋଇ ପୁଣି ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ହେଉଥିବେ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣ ଜଗତଜିତ୍, ଏହାଙ୍କୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବିକାରୀ କୁହାଯାଉଛି ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ସମସ୍ତେ ନିର୍ବିକାରୀ କହିଥାନ୍ତି, ଯାହାକୁ ତୁମେ ରାମରାଜ୍ୟ କହୁଛ ତାହା ହେଉଛି ନିର୍ବିକାରୀ ଦୁନିଆ । ଏହା ହେଉଛି ବିକାରୀ ଦୁନିଆ (ଭିସିଅସ୍ ୱାର୍ଲଡ), ଅପବିତ୍ର ଗୃହସ୍ଥ ଆଶ୍ରମ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତୁମେ ପବିତ୍ର ଗୃହସ୍ଥ ଆଶ୍ରମରେ ଥିଲ । ଏବେ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇ ନେଇ ଅପବିତ୍ର ହୋଇଛ । ୮୪ ଜନ୍ମର ହିଁ କାହାଣୀ ରହିଛି । ନୂଆ ଦୁନିଆ ନିଶ୍ଚିତ ଏପରି ନିର୍ବିକାରୀ ହେବା ଉଚିତ୍ । ଭଗବାନ୍ ଯିଏ ପବିତ୍ରତାର ସାଗର, ସେ ହିଁ ରାମରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି ପୁଣି ତା ପରେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ବି ନିଶ୍ଚିତ ଆସିବ । ନାମ ହିଁ ରହିଛି ରାମରାଜ୍ୟ ଏବଂ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ । ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଅର୍ଥାତ୍ ଆସୁରୀ ରାଜ୍ୟ । ଏବେ ତୁମେ ଆସୁରୀ ରାଜ୍ୟରେ ବସିଛ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣ ହେଉଛନ୍ତି ଦୈବୀ ରାଜ୍ୟର ସୂଚକ ।

ତୁମେମାନେ ପ୍ରଭାତ ଫେରି ଆଦି ପ୍ରସ୍ତୁତ କରୁଛ । ପ୍ରଭାତ ସକାଳକୁ କୁହାଯାଏ, ସେତେବେଳେ ମନୁଷ୍ୟ ଶୋଇ ରହିଥାନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ଡେରୀରେ ବୁଲିବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି । ଭଲ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ସେତେବେଳେ ହେବ ଯଦି ସେଠାରେ ସେବାକେନ୍ଦ୍ର ଥିବ । ସେଠାକୁ ଆସି ବୁଝିବେ ଯେ କାମ ମହାଶତ୍ରୁ, ଏହା ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କଲେ ଜଗତଜିତ୍ ହେବ । ଟ୍ରାନ୍ସଲାଇଟର ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣ ଚିତ୍ର ନିଶ୍ଚିତ ସାଥିରେ ଥିବା ଦରକାର । ଏକଥାକୁ କେବେ ଭୁଲ ନାହିଁ । ପ୍ରଥମେ ତ ଏହି ଚିତ୍ର ଏବଂ ସିଢି । ଯେପରି ଟ୍ରକରେ ଦେବୀମାନଙ୍କ ଝାଙ୍କୀ ବାହାରିଥାଏ ସେହିପରି ତୁମେ ଦୁଇ ତିନୋଟି ଟ୍ରକ୍ ସଜାଇ ସେଥିରେ ମୁଖ୍ୟ ଚିତ୍ର ରଖିଲେ ଭଲ ଲାଗିବ । ଦିନକୁ ଦିନ ଚିତ୍ରର ସଂଖ୍ୟା

ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଚାଲିଛି । ତୁମର ଜ୍ଞାନ ବୃଦ୍ଧି ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉଛି । ପିଲାମାନଙ୍କର ବି ବୃଦ୍ଧି ହେଉଛି । ସେଥିରେ ଗରିବ ସାହୁକାର ସମସ୍ତେ ଆସିଯାଉଛନ୍ତି । ଶିବବାବାଙ୍କ ଭଣ୍ଡାର ଭରପୁର ହେଉଛି । ଯେଉଁମାନେ ଭଣ୍ଡାର ଭରୁଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତିବଦଳରେ ସେଠାରେ କେତେ ଗୁଣା ମିଳିଯାଉଛି । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ମିଠା ମିଠା ପିଲାମାନେ, ତୁମେ ଭବିଷ୍ୟରେ ପଦମାପଦମପତି ହେଉଛ ତାହା ମଧ୍ୟ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ । ବାବା ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି, ତୁମେ ଏକୋଇଶ ପିଢି ପାଇଁ ଜଗତର ମାଲିକ ହୋଇଯିବ । ମୁଁ ନିଜେ ଡାଇରେକ୍ଟ ଆସିଛି । ତୁମ ପାଇଁ ହାତରେ ସ୍ୱର୍ଗ ନେଇ ଆସିଛି । ଯେପରି ପିଲା ଜନ୍ମ ହେଲା ମାତ୍ରେ ବାପାଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତି ତା’ର ହାତରେ ଥାଏ । ବାପା କହନ୍ତି ଏହି ଘର ଦ୍ୱାର ଆଦି ସବୁ ତୁମର । ବେହଦର ବାବା ବି କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ଯେତେବେଳେ ମୋର ହେଉଛ, ତେବେ ସ୍ୱର୍ଗର ବାଦଶାହୀ ତୁମପାଇଁ— ୨୧ ପିଢି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରହିଛି କାହିଁକି ନା । ତୁମେ କାଳ ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ । ସେଥିପାଇଁ ବାବାଙ୍କୁ ମହାକାଳ କୁହାଯାଏ । ମହାକାଳ କାହାକୁ ମୃତ୍ୟୁଦଣ୍ଡ ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ । ତାଙ୍କର ତ ମହିମା କରାଯାଉଛି, କୁହନ୍ତି ଭଗବାନ୍ ଯମଦୂତ ପଠାଇ ନେଇଗଲେ । ଏପରି କିଛି କଥା ନାହିଁ । ଏହା ସବୁ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର କଥା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ କାଳର ମଧ୍ୟ କାଳ । ପାହାଡିଆ ଅଞ୍ଚଳର ଲୋକମାନେ ମହାକାଳକୁ ବହୁତ ମାନନ୍ତି । ମହାକାଳଙ୍କର ମନ୍ଦିର ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ଏପରି ଝଣ୍ଡା ଲଗାଇଦିଅନ୍ତି । ବାବା ବସି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଏହା ବୁଝୁଛ ଯେ ଏହା ଠିକ୍ କଥା । ବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କଲେ ହିଁ ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନ୍ତରର ବିକର୍ମ ଭସ୍ମ ହେବ । ତେଣୁ ଏହାର ପ୍ରଚାର କରିବା ଉଚିତ୍ । କୁମ୍ଭମେଳା ଆଦି ବହୁତ ହେଉଛି । ସ୍ନାନ କରିବାର ବି ବହୁତ ମହତ୍ୱ କୁହାଯାଇଛି । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଅମୃତ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ମିଳୁଛି । ବାସ୍ତବରେ ଏହାର ନାମ ଅମୃତ ନୁହେଁ । ଏହା ତ ପାଠପଢା । ଏହା ସବୁ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ନାମ । ଅମୃତ ନାମ ଶୁଣି ଚିତ୍ରରେ ପାଣି ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମକୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛି । ପାଠପଢା ଆଧାରରେ ହିଁ ଉଚ୍ଚପଦ ମିଳୁଛି । ତାହା ମଧ୍ୟ ମୁଁ ହିଁ ପଢାଉଛି । ଭଗବାନଙ୍କର ଏପରି କୌଣସି ଶୃଙ୍ଗାରିତ ରୂପ ତ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତ ବାବା ଏହାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଆସି ପଢାଉଛନ୍ତି । ପାଠପଢାଇ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ନିଜ ସମାନ କରୁଛନ୍ତି । ନିଜେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣ କଣ ନିଜ ସମାନ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ କରିବେ କି । ଆତ୍ମା ପଢୁଛି, ତାଙ୍କୁ ନିଜ ସମାନ ନଲେଜଫୁଲ୍ କରୁଛନ୍ତି । ଏପରି ନୁହେଁ, ଭଗବାନ୍ ଭଗବତୀ କରୁଛନ୍ତି । ସେମାନେ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଦେଖାଇଛନ୍ତି । ସେ କିପରି ପଢାଇବେ ? ସତ୍ୟଯୁଗରେ ପତିତ ରହିବେ କି! କୃଷ୍ଣ ତ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ରହିବେ । ତାପରେ ଆଉ କେବେ ତୁମେ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଦେଖିବ ନାହିଁ । ଡ୍ରାମାରେ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ପୁନର୍ଜନ୍ମର ଚିତ୍ର ବିଲକୁଲ୍ ନିଆରା ଅଟେ । କୁଦରତ (ପ୍ରକୃତି)ର ଡ୍ରାମା । ପୂର୍ବ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ (ବନୀ ବନାଇ)... ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଠିକ୍ ଏହିପରି ଏହି ଚେହେରାରେ ଏହି ବସ୍ତ୍ର ପିନ୍ଧି କଳ୍ପ କଳ୍ପ ତୁମେ ହିଁ ପଢିବ । ଅବିକଳ ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେଉଛି ନା । ଆତ୍ମା ଗୋଟିଏ ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରି ଆଉ ଗୋଟିଏ ନିଏ, ଯାହା କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ନେଇଥିଲା । ଡ୍ରାମାରେ କିଛି ଫରକ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ତାହା ହେଉଛି ହଦର କଥା, ଏହା ହେଉଛି ବେହଦର କଥା । ଏହା ବେହଦର ବାବାଙ୍କ ବିନା କେହି ବୁଝାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏଥିରେ କୌଣସି ସଂଶୟ ଆସିପାରିବ ନାହିଁ । ନିଶ୍ଚୟବୁଦ୍ଧି ହୋଇ ପୁଣି କୌଣସି ନା କୌଣସି ସଂଶୟ ଆସିଯାଉଛି । ସଙ୍ଗ ଲାଗିଯାଉଛି । ଈଶ୍ୱରୀୟ ସଙ୍ଗ ଲାଗିଲେ ପାରି ହୋଇଯିବ । ସଙ୍ଗ ଛାଡିଲେ ବିଷୟ ସାଗରରେ ବୁଡିଯିବେ । ଗୋଟିଏ ପଟେ କ୍ଷୀରସାଗର, ଅନ୍ୟ ପଟେ ବିଷୟ ସାଗର । ଜ୍ଞାନକୁ ଅମୃତ ମଧ୍ୟ କହନ୍ତି । ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ଜ୍ଞାନ ସାଗର, ତାଙ୍କର ମହିମା ବି ରହିଛି । ତାଙ୍କର ମହିମା ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । କୃଷ୍ଣ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ନୁହଁନ୍ତି । ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ପବିତ୍ରତାର ସାଗର । ଯଦିଓ ଦେବତାମାନେ ସତ୍ୟଯୁଗ ତ୍ରେତାରେ ପବିତ୍ର ରହୁଛନ୍ତି ପରନ୍ତୁ ସବୁଦିନ ତ ରହିବେ ନାହିଁ । ତଥାପି ଅଧାକଳ୍ପ ପାଇଁ ତଳକୁ ଖସୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଆସି ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି କରୁଛି । ସଦଗତିଦାତା ମୁଁ ଏକ । ତୁମେ ସଦଗତି ପାଉଛ ତାପରେ ଏହି କଥା ରହିବ ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ସମ୍ମୁଖରେ ବସିଛ । ତୁମେ ବି ଶିବବାବାଙ୍କଠାରୁ ପାଠପଢି ଟିଚର ହେଉଛ । ସେ ହେଉଛନ୍ତି ମୁଖ୍ୟ ପ୍ରିନ୍ସପାଲ୍ । ତୁମେ ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସୁଛ । କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ଶିବବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଛୁ । ଆରେ, ସେ ତ ନିରାକାର । ହଁ, ସେ ଏହାଙ୍କ ଶରୀରରେ ଆସୁଛନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ କହୁଛନ୍ତି ବାପଦାଦାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଉଛୁ । ଏହି ବାବା ହିଁ ତାଙ୍କର ରଥ, ଯାହାଙ୍କ ଉପରେ ସେ ଆରୋହଣ କରୁଛନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ରଥ, ଘୋଡା, ଅଶ୍ୱ ବି କହୁଛନ୍ତି । ଏଥିପାଇଁ ଗୋଟିଏ କଥା ରହିଛି— ଦକ୍ଷ ପ୍ରଜାପତି ଯଜ୍ଞ ରଚନା କଲେ । କାହାଣୀ ଲେଖିଦେଇଛନ୍ତି । ପରନ୍ତୁ ଏହା ବାସ୍ତବ ନୁହେଁ ।

ଶିବ ଭଗବାନୁବାଚ— ମୁଁ ଭାରତରେ ଅତି ଧର୍ମଗ୍ଲାନୀ ସମୟରେ ଆସିଥାଏ । ଯଦିଓ ଗୀତାବାଦୀ କହୁଛନ୍ତି— ଯଦା ଯଦା ହିଁ.... ପରନ୍ତୁ ଅର୍ଥ ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି । ଏହା ତୁମର ବହୁତ ଛୋଟ ବୃକ୍ଷ, ଏହାକୁ ତୋଫାନ ବି ଲାଗୁଛି । ନୂଆ ବୃକ୍ଷ ନା, ଏହି ମୂଳଦୁଆ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ଏପରି ଅନେକ ଧର୍ମ ମଝିରେ ଏକ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମର ଚାରା (ସେପ୍ଲିଙ୍ଗ) ଲଗାଉଛନ୍ତି । କେତେ ମେହନତ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମେହନତ କରିବାକୁ ପଡୁ ନାହିଁ । ସେମାନେ ଉପରୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ ଯେଉଁମାନେ ସତ୍ୟଯୁଗ ତ୍ରେତାରେ ଆସିବେ, ସେମାନେ ବସି ପଢୁଛନ୍ତି । ଯିଏ ପତିତ, ତାଙ୍କୁ ପାବନ ଦେବତା କରିବା ପାଇଁ ବାବା ବସି ପଢାଉଛନ୍ତି । ଗୀତା ତ ଇଏ ବି ବହୁତ ପଢୁଥିଲେ । ଯେପରି ବର୍ତ୍ତମାନ ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ଦୃଷ୍ଟି ଦିଆଯାଉଛି ଯେ ପାପ କଟିଯାଉ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଗୀତା ଆଗରେ ଜଳ ରଖି ଗୀତା ପଢନ୍ତି । ବୁଝନ୍ତି ପିତୃପୁରୁଷ ଉଦ୍ଧାର ହେବ । ସେଥିପାଇଁ ପିତୃପୁରୁଷଙ୍କୁ ମନେ ପକାନ୍ତି । ଭକ୍ତିରେ ଗୀତାର ବହୁତ ମାନ୍ୟତା ରହିଛି । ଆରେ, ବାବା କଣ କମ୍ ଭକ୍ତ ଥିଲେ କି! ରାମାୟଣ ଆଦି ସବୁ ପଢୁଥିଲେ । ବହୁତ ଖୁସି ଲାଗୁଥିଲା । ତାହା ସବୁ ବିତିଗଲା ।

ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଅତୀତକୁ ମନେ ପକାଅ ନାହିଁ । ସବୁକିଛି ବୁଦ୍ଧିରୁ ବାହାର କରିଦିଅ । ବାବା ସ୍ଥାପନା, ବିନାଶ ଏବଂ ରାଜଧାନୀର ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରାଇଲେ ତେଣୁ ତାହା ପକ୍କା ହୋଇଗଲା । ଏସବୁ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ— ଏହା ପୂର୍ବରୁ ଜଣାନଥିଲା, ବାବା ବୁଝିଥିଲେ— ଏସବୁ ବିନାଶ ହେବ । ଏଥିରେ ବିଳମ୍ବ ହେବ ନାହିଁ । ମୁଁ ଯାଇ ଅମୁକ ରାଜା ହେବି । ଜଣା ନାହିଁ ବାବା କ'ଣ କ'ଣ ଭାବୁଥିଲେ । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ବାବାଙ୍କର ପ୍ରବେଶତା କିପରି ହେଲା । ଏହି କଥା ମନୁଷ୍ୟ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ, ଶଙ୍କରଙ୍କର ନାମ ତ ନେଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଏହି ତିନିଜଣଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଭଗବାନ୍ କାହା ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛନ୍ତି, ଅର୍ଥ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ସେମାନେ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ନାମ ନେଉଛନ୍ତି । ସେ ତ ଦେବତା ଅଟନ୍ତି । ସେ କିପରି ପଢାଇବେ । ବାବା ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଏହାଙ୍କ (ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ) ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି । ସେଥିପାଇଁ ଦର୍ଶାଯାଇଛି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ଥାପନା । ଜଣେ ପାଳନା କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଜଣେ ବିନାଶ କରୁଛନ୍ତି । ଏହା ବହୁତ ବୁଝିବା ଯୋଗ୍ୟ କଥା । ଭଗବାନୁବାଚ— ମୁଁ ତୁମକୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛି । ସେହି ଭଗବାନ୍ କେବେ ଆସିଥିଲେ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇ କେବେ ରାଜପଦ ଦେଇଥିଲେ, ତାହା ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ବୁଝୁଛ । ୮୪ ଜନ୍ମର ରହସ୍ୟ ବି ବୁଝାଇଛନ୍ତି । ପୂଜ୍ୟ-ପୂଜାରୀର ବିଷୟ ବି ବୁଝାଇଲେ । ବିଶ୍ୱରେ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣଙ୍କର ଶାନ୍ତିର ରାଜ୍ୟ ହିଁ ଥିଲା ନା, ଯାହା ସାରା ଦୁନିଆ ଚାହୁଁଛି । ଯେତେବେଳେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣଙ୍କ ରାଜ୍ୟ ଥିଲା ସେତେବେଳେ ସମସ୍ତେ ଶାନ୍ତିଧାମରେ ଥିଲେ । ଏବେ ଆମେ ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛୁ । ଅନେକଥର କରିଥିଲୁ ଏବଂ କରୁଥିବୁ । ଏହା ବି ଜାଣିଛନ୍ତି— କୋଟିକରେ କେହି ଜଣେ ଏ ଜ୍ଞାନ ବୁଝିବେ । ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀଙ୍କୁ ହିଁ ଅନୁଭବ ହେବ । ଭାରତର ହିଁ କଥା । ଯିଏ ଏହି କୂଳର ହୋଇଥିବେ ସେ ବୁଝୁଛନ୍ତି ଏବଂ ଆହୁରି ବୁଝିବେ । ଯେପରି ତୁମେ ବୁଝିଛ, ସେହିପରି ଆହୁରି ପ୍ରଜା ମଧ୍ୟ ତିଆରି ହେବେ । ଯିଏ ଭଲ ପଢନ୍ତି ସେ ଉଚ୍ଚପଦ ପାଆନ୍ତି । ମୁଖ୍ୟ ହେଉଛି ଜ୍ଞାନ, ଯୋଗ । ଯୋଗ ପାଇଁ ଜ୍ଞାନ ଦରକାର । ତା'ପରେ ପାୱାର ହାଉସଙ୍କ ସହିତ ଯୋଗ ଦରକାର । ଯୋଗ ଆଧାରରେ ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟବାନ ଓ ଧନବାନ ମଧ୍ୟ ହେବ । ସମ୍ମାନର ସହିତ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହେବ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ବିତିଯାଇଥିବା କଥାକୁ ଚିନ୍ତା କରିବାର ନାହିଁ । ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯାହା କିଛି ପଢିଛ ସେଗୁଡିକୁ ଭୁଲିବାର ଅଛି, ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଶୁଣିବାର ଅଛି ଏବଂ ନିଜର ବ୍ରାହ୍ମଣକୁଳକୁ ସଦା ସର୍ବଦା ସ୍ମୃତିରେ ରଖିବାର ଅଛି ।

(୨) ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଶ୍ଚୟବୁଦ୍ଧି ହୋଇ ରହିବାର ଅଛି । କୌଣସି କଥାରେ ସଂଶୟ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିବାର ନାହିଁ । ଈଶ୍ୱରୀୟ ସଙ୍ଗ ଏବଂ ପାଠପଢାକୁ କେବେହେଲେ ଛାଡିବାର ନାହିଁ ।

ବରଦାନ:- ବରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ସମ୍ପତ୍ତିର ବରଦାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଥିବା ସମ୍ପତ୍ତିବାନ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ଯଦି କାହା ପାଖରେ କେବଳ ସ୍ଥୂଳ ସମ୍ପତ୍ତି ଥିବ ତେବେ ବି ସିଏ ସର୍ବଦା ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରହିପାରିବ ନାହିଁ । ସ୍ଥୂଳ ସମ୍ପତ୍ତି ସହିତ ଯଦି ସର୍ବଗୁଣର ସମ୍ପତ୍ତି, ସର୍ବଶକ୍ତିର ସମ୍ପତ୍ତି ଏବଂ ଜ୍ଞାନରୂପକ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସମ୍ପତ୍ତି ନାହିଁ ତେବେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟତା ସର୍ବଦା ରହିପାରିବ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ତୁମ ସମସ୍ତଙ୍କ ନିକଟରେ ତ ଏହି ସବୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସମ୍ପତ୍ତି ଅଛି । ଦୁନିଆର ଲୋକମାନେ ତ କେବଳ ସ୍ଥୂଳ ସମ୍ପତ୍ତିର ଅଧିକାରକୁ ହିଁ ସମ୍ପତ୍ତିବାନ୍ ମନେ କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ବରଦାତା ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ତୁମମାନଙ୍କୁ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ସମ୍ପତ୍ତିବାନ ଭବର ବରଦାନ ମିଳିଯାଇଛି ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ପ୍ରକୃତ ସାଧନା ଦ୍ୱାରା ହାୟ-ହାୟକୁ ବାଃ ବାଃରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କର ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****